

Arrest

**nr. 122 219 van 8 april 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) die diezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 augustus 2013 toe op het Belgisch grondgebied en diende op 2 september 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 maart 2014 een beslissing houdende weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : P.(...)

voornaam : Z.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 10(1) van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene diende op 02.09.2013 voor het eerst een asielaanvraag in in België. De betrokkene was daarbij niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De betrokkene stelde bij zijn asielaanvraag aanvankelijk minderjarig te zijn. Echter werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) twijfel geuit omtrent de beweerde minderjarigheid van betrokkene. De Dienst Voogdij werd dan ook door de DVZ verzocht een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren. De conclusie van het leeftijdsonderzoek dd. 04.09.2013 luidde dat met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kan besloten worden dat betrokkene op 04.09.2013 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is. De betrokkene kan dan ook niet beschouwd worden als niet-begeleide minderjarige.

Uit het Eurodacverslag dd. 02.09.2013 blijkt bovendien dat de vingerafdrukken van de betrokkene reeds op 12.08.2013 genomen werden in Italië.

De betrokkene werd op 26.09.2013 door onze diensten gehoor en stelde daarbij Afghanistan ongeveer een tweetal maanden voor zijn aankomst in België verlaten te hebben en naar Iran gereisd te zijn, waar hij 5 dagen zou verbleven hebben. De betrokkene zou vervolgens naar Turkije gereisd zijn, waar hij ongeveer 30 dagen zou verbleven hebben. Vanuit Turkije zou hij naar Italië gereisd zijn. De betrokkene zou Italië echter reeds na drie dagen verlaten hebben en via Frankrijk naar België gereisd zijn, waar hij op 30.08.2013 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf bij zijn gehoor ook aan dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Italië, maar dat hij daar geen asielaanvraag heeft ingediend.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 14.10.2013 een verzoek gericht aan de Italiaanse instanties, teneinde de betrokkene over te nemen op grond van artikel 10.1 van de Verordening 343/2003. Desalniettemin werd dit overnameverzoek op 18.10.2013 door de Italiaanse instanties niet ingewilligd.

Niettegenstaande werd op 24.10.2013 een verzoek tot herziening gericht aan de Italiaanse instanties, dat op 17.03.2014 alsnog werd ingewilligd. Daarbij verklaarden de Italiaanse instanties zich akkoord de betrokkene over te nemen op grond van artikel 10(1) van de Verordening 343/2003.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies besloot asiel te vragen in België, (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke

Lidstaat rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene stelde daarbij dat hij naar België kwam opdat zijn neef dat zo had afgesproken met de smokkelaar. De betrokkene gaf daarbij eveneens aan niet terug te willen keren naar Italië, aangezien je daar geen slaappleats zou krijgen. De betrokkene stelt dat hij daar andere Afghanen gezien heeft die op straat slapen en drugs gebruiken en dat er in Italië geen mogelijkheid is om naar school te gaan.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokkene feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de wens van de betrokkene om in België te blijven omdat hij in Italië geen slaappleats zou krijgen, hij zou gezien hebben dat andere Afghanen er op straat slapen en drugs gebruiken en er in Italië geen mogelijkheid zou zijn om naar school te gaan, merken we op dat de betrokkene deze beweringen niet aannemelijk kan maken. De betrokkene brengt immers geen concrete elementen en/of bewijzen aan die zijn beweringen kunnen staven.

Bovendien verklaarden de Italiaanse instanties zich op 17.03.2014 akkoord de betrokkene over te nemen en dit op grond van artikel 10(1) van de Verordening 343/2003.

Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht aan Italië, er de mogelijkheid zal hebben een asielaanvraag in te dienen.

De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig onderzoek van zijn asielaanvraag.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We benadrukken dat recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013, p. 10 en Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, p. 13.). Met steun van het Europees Vluchtelingenfonds werd bovendien bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven geroepen.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees",

Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Dit impliceert tevens dat de betrokkene ook toegang zal krijgen tot de in Italië aanwezige gespecialiseerde kostloze rechtsbijstand voor asielzoekers.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

De betrokkene stelde voorts bij zijn gehoor noch in België, noch elders in Europa familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat deze goed is. Ook na zijn gehoor bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen, of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op deze basis wordt dan ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van de Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 10(1) van de Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

2.2.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Er is reeds een eerste poging ondernomen. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit kan ook niet ernstig worden ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.”

2.2.3. De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen de uiterst dringende noodzakelijkheid en stelt dat verzoeker niet de vereiste diligentie aan de dag heeft gelegd waardoor de vordering volgens haar niet ontvankelijk is.

2.2.4. Ter terechtzitting wordt verzoeker gewezen op het feit dat het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op de allerlaatste dag van de beroepstermijn op gespannen voet staat met het karakter van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sedert 21 maart 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en dat er reeds op 1 april 2014 een mislukte poging tot transfer naar Rome heeft plaatsgevonden. De tenuitvoerlegging van de maatregel was bijgevolg reeds imminent op 21 maart 2014, waardoor de indiening van het verzoekschrift op de avond van 5 april 2014 geen blijk geeft van een diligent optreden.

2.2.6. De Raad wijst er echter op dat een al te strenge interpretatie van de wettelijke vereisten het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM kan uithollen. Het EVRM primeert immers op de vreemdelingenwet waardoor een intern beroep moet openstaan waarbij de

inhoud van de grief kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring in casu te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen.

De Raad acht de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg voldaan.

2.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de bestaande vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in Italië in geval van terugkeer.

Doordat artikel 3 EVRM een absolute bescherming toekent

Doordat DVZ zich beperkt tot stijlformules

Terwijl DVZ niet de gegronde vrees heeft onderzocht rekening houdende met de meest recente en accurate informatie over het land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich conform haar rechtspraak aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door

artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker voert schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Gelet op de alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Italië, in het bijzonder voor personen die onder de Dublin verordening worden teruggezonden.

Dat de DVZ zeer terecht in haar beslissing verwijst naar internationale rapporten over de situatie in Italië omdat deze hierdoor kan bevestigen de situatie te hebben geëvalueerd, maar dat deze evaluatie manifest onvoldoende is.

De internationale rapporten waarnaar DVZ verwijst, tonen net aan dat de situatie voor asielzoekers, en in het bijzonder voor deze onder Dublin toepassing, zeer precair is:

UNHCR RECOMMENDATIONS ON IMPORTANT ASPECTS OF REFUGEE PROTECTION IN ITALY - July 2013

Despite these positive developments, there continued to be reports indicating that the registration of asylum applications is, in some cases, scheduled several weeks after the asylum-seeker has expressed the intention to apply. This practice also affects transferees to Italy under the Dublin Regulation,¹⁷ who, having previously transited through Italy without registering an asylum application, had applied for international protection in other European countries. This delay may result in late access to reception conditions, as well as a lengthier timeframe before their cases are determined. Furthermore, there are continuing reports of difficulties encountered in some Provincial Police HQs (Questura), where a proof of residence (domicilio) is requested for the registration of an asylum application. This may cause, in some cases, further delays in accessing the asylum procedure. It is also reported that information leaflets on the international protection procedure, are not being distributed systematically, as foreseen by law. (pg 6)

Asylum-seekers returned to Italy under Dublin II are usually transferred to the main airports in Italy (Rome, Milan, with limited numbers also in Bari and in Venice). In principle, NGOs that manage information services are informed in advance about the arrival of 'Dublin cases' to provide information in order to activate the asylum-procedure in Italy. The persons returned under the Dublin Regulation are issued, by the border police at the airport, an invitation letter to apply for asylum in the competent Questura, which is identified based on a number of criteria, such as place of previous asylum registration or availability of places in specific reception centres. In Rome, the asylum application is registered directly at the airport premises.

Concerns about the operation of the Dublin system in the Italian context, as well as the application of Eurodac, are expressed also in the report of UN Special Rapporteur on the Human Rights of Migrants, which referred specifically to the impact of Dublin on the EU's external border states.¹⁸ (pg 7)

Dublin transferees, registered as asylum-seekers, generally have access to transit accommodation centers upon return to Italy, available in Milan (35 places), Rome (150 places), Venice (40), Bari (20). Beneficiaries of international protection, granted protection in Italy prior to their departure, however, do not have access to those centers, when returned under the Dublin Regulation. While additional transit accommodation places have been made available in Milan (25 places) and Rome (80 for adult men) for asylum-seekers arriving by air, these places are in practice insufficient as Dublin transferees may have to wait for some days at airports, until the transfer of other asylum-seekers from such transit accommodation centers to SPRAR projects or a CARA is effected. Furthermore, it may also happen that Dublintransferees, upon arrival in Italy, spend several days at airports until placed, even if a space in a reception center had been identified, at the moment Italy had declared its competence under the Dublin Regulation. (pg 11)

23. UNHCR calls on the Italian Government to ensure adequate reception capacity for asylum-seekers throughout the country, including when significant numbers of arrivals

20

occur, so that all asylum-seekers lacking the means to provide for themselves are able

to access adequate reception, in line with provisions of the EU Directive on Reception Conditions. The reception system needs to be more flexible, so as to be able to respond to fluctuations in the numbers of asylum applications and to the actual length of the asylum procedure.

Dat indien verzoeker zou aankomen in geval van een gedwongen verwijdering, de gemachtigde duidelijk had moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is gezien de risico's in hoofde van verzoeker voor zijn leven, welke de concrete opvangcapaciteiten zijn.

Dat komt vast te staan dat een schending van artikel 3 voorligt doordat de DVZ bij het uitvoeren van haar bevel onvoorzichtig te werk is gegaan en geen onderzoek heeft verricht naar de hierboven vermelde criteria en de samenhangende schendingen van het EVRM.

De Raad zal kunnen vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze recente elementen m.b.t. de evoluerende veiligheidssituatie in Italië voorlagen op het moment dat de eerste asielaanvraag van verzoeker werd beoordeeld door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het licht van artikel 3 van het EVRM mag er redelijkerwijze verwacht worden dat de Raad en de DVZ de veiligheidssituatie in Italië, die nog steeds niet genormaliseerd is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie. Dat er in het administratief dossier geen dergelijke actuele informatie voorligt die zou aantonen dat sinds het geciteerde advies van UNHCR Italië ernstige vooruitgang heeft gemaakt en dat deze vooruitgang stabiel en definitief is in het voordeel van de Dublin overname.

In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de hierboven vermelde punten die lijken te wijzen op een negatieve kentering in de veiligheidssituatie.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448)

Hoewel heden nog niet bekend is wanneer en waarheen (welke regio in Italië) de gedwongen verwijdering van verzoeker zal plaats hebben, is de plaats van overname mede doorslaggevend om de veiligheid en opvangmogelijkheden te beoordelen.

De Raad zal kunnen vaststellen dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. de wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Italië in het algemeen voor asielzoekers.

Er is dan ook geen zorgvuldig en nauwkeurig (recent) onderzoek gevoerd is naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wenst nu reeds – voor zover nodig - te bevestigen dat het huidige middel gericht is tegen de beslissing die onderhavig geschil wordt bestreden, met name de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) en niet tegen de vasthouding op welbepaalde plaats, welke tot de bevoegdheid van de raadkamer behoort.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig."

2.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepalingen bekrachtigen een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen,

wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.3.3. Met betrekking tot de algemene situatie in Italië beperkt verzoeker zich in zijn middel tot het citeren van de aanbevelingen van UNHCR van juli 2013 met betrekking tot aspecten van vluchtelingenbescherming in Italië. Uit het citaat blijkt dat er in de praktijk soms onvoldoende capaciteit beschikbaar is in de transitcentra op de luchthaven om zgn. 'Dublin-transferees' die op de luchthaven toekomen en die in de CARA of SPRAR-opvangplaatsen zouden moeten terechtkomen, te huisvesten waardoor deze soms enkele dagen op de luchthaven moeten verblijven.

2.3.3.4. Uit het administratief dossier blijkt enerzijds dat verzoeker ter gelegenheid van het zogenaamde Dublin-interview van 26 september 2013 als *"specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen"*, het volgende meedeelde: *"Mijn neef heeft dat zo afgesproken met de smokkelaar"*. Op de vraag of er redenen waren met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht zouden rechtvaardigen, stelde verzoeker: *"Ik wil niet terug naar Italië want daar krijg je geen slaappleats. Ik heb daar andere afghanen gezien. Die slapen op straat en gebruiken drugs. Ze kunnen er ook niet naar school gaan."* Wat zijn gezondheidstoestand betreft, gaf verzoeker te kennen dat deze "Goed" is. Uit deze verklaringen kan bezwaarlijk worden besloten dat verzoeker persoonlijk werd geconfronteerd met problemen inzake opvang van 'Dublin-transferees' in Italië. Anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij zich grondig heeft geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië, aangezien terzake een rapport van de Norwegian Organization for Asylum Seekers van april 2011, een rapport over de Asielprocedure en opvang in Italië van mei 2011 van de Schweizerische Flüchtlingshilfe, het rapport van de voormalige commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa van september 2011 naar aanleiding van zijn bezoek aan Italië en het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe dat hieronder wordt vermeld, aan het administratief dossier werden toegevoegd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd. In de bestreden beslissing wordt op basis van deze informatie gesteld *"dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in het algemeen toegang hebben tot opvang en worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten"* en dat *"met steun van het Europees Vluchtelingenfonds (...) bovendien bijkomende opvangcapaciteit specifiek gericht op aan Italië overgedragen personen in het leven (werd) geroepen"*. Luidens de bestreden beslissing kan niet worden besloten *"dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM"*.

2.3.3.5. De Raad merkt op dat uit de rechtspraak van het EHRM trouwens blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §249). De Raad stelt vast dat uit de combinatie van de door verzoeker geciteerde passage uit de aanbevelingen van UNHCR en de recente rapporten uit het administratief dossier (Schweizerische Flüchtlingshilfe, Italië: Aufnahmebedingungen, Bern, Oktober 2013) niet kan worden afgeleid dat de situatie van 'Dublin-transferees' gelijkgesteld kan worden met een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien heeft verzoeker, die louter beweert Afghanen te hebben gezien die op straat slapen en drugs gebruiken, geen specifieke omstandigheden aangevoerd, die eigen zijn aan zijn individuele geval, en die zouden wijzen op het bestaan van een dergelijk risico. Het enkele feit dat de opvangcapaciteit van de transitcentra in de Italiaanse luchthavens niet steeds volstaat om de 'Dublin-transferees' onmiddellijk op te vangen, waardoor deze tijdelijk op de luchthaven moeten verblijven, bereikt geen graad van ernst die noodzakelijk is om te kunnen gewagen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3.6. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Er werd geen verdedigbare grief aannemelijk gemaakt in de zin van artikel 13 van het EVRM. Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in de andere middelonderdelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

2.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere het volgende aan:

“Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden.

Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te

vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

Verzoeker vermeldt dat zijn leven en fysieke integriteit in gevaar wordt gebracht bij terugkeer naar zijn land van herkomst en naar Italië aangezien de situatie in Italië momenteel zeer slecht is en de rechten van asielzoekers, zeker deze die vallen onder de overnameverplichting van DUBLIN verordening (II en III) zeer slecht is. Da ter sprake is van onmenselijke behandeling! Hij meldt voorts dat de levensomstandigheden voor Afghanen en Dublin terugname in Italië zeer precair zijn. (zie hiervoor het middel ten gronde)

Er kan in casu niet ontkend worden dat verzoeker een ernstig middel heeft aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker in zijn specifiek geval door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Het nadeel is in casu evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan. Bovendien is de bestreden beslissing immers tot hen persoonlijk gericht en de uitvoering ervan zou voor hem een onherroepelijk nadeel uitmaken.

Dat de persoonlijke schade en nadeel erin bestaat dat verzoeker geen of onvoldoende huisvesting zal ontvangen, in onmenselijke omstandigheden zal moeten leven, mogelijks zelf op straat en dat dit de fysieke integriteit van verzoeker ernstig kan schaden. Ook is de toegang tot medische zorgen in dat geval niet gewaarborgd, evenals het recht op scholing, voeding en basis menselijke waardigheid. Dit alles werd bevestigd in verslag van UNHCR van juli 2013 over de situatie van asielzoekers in Italië. UNHCR RECOMMENDATIONS ON IMPORTANT ASPECTS OF REFUGEE PROTECTION IN ITALY July 2013 zie <http://www.unhcr.org/500950b29.html>

2.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de in zijn middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en is van mening dat er in zijn geval sprake is van een evident nadeel. De Raad verwijst naar wat hier boven werd gesteld met betrekking tot het middel van verzoeker. Aangezien geen verdedigbare grief werd weerhouden, lijkt er in onderhavig geval geen evident nadeel voorhanden.

2.4.2.3. Een verzoeker moet in zijn verzoekschrift zelf het nadeel aanwijzen en de nodige gegevens aanbrengen die de Raad in de mogelijkheid stellen, met inachtneming van de verdediging die de verwerende partij voert, uit te maken of dat nadeel ernstig is en moeilijk te herstellen (RvS 1 december 2011, nr. 216 621). De beweringen van verzoeker over de levensomstandigheden van Afghanen in Italië worden echter niet met objectieve informatie onderbouwd. De stelling van verzoeker dat hij in Italië ingevolge zijn Dublin-overdracht “geen of onvoldoende huisvesting zal ontvangen, in onmenselijke omstandigheden zal moeten leven, mogelijks zelf op straat” en dat “de toegang tot medische zorgen in dat geval niet gewaarborgd, evenals het recht op scholing, voeding en basis menselijke waardigheid” wordt, in tegenstelling tot wat hij beweert, niet bevestigd in het door hem geciteerde rapport, waardoor dit niet bewezen wordt geacht. De precaire situatie van ‘Dublin-transferees’ die wél wordt aangehaald in het rapport en die erin bestaat dat deze personen mogelijk enkele dagen op de luchthaven moeten verblijven alvorens naar een opvangfaciliteit te kunnen vertrekken, kan bezwaarlijk als een ernstig nadeel worden gekwalificeerd.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN